

"Beşer, hakikate muhtaç olduğu gibi, bazı keyifli hevesata da ihtiyacı var. Fakat bu keyifli hevesat, beşte birisi olmalı. Yoksa havanın sırr-ı hikmetine münafi olur." İzah eder misiniz?

Üstad, **keyifli hevasat** tabiri ile dünyanın "**helal ve meşru eğlenceler**"ine işaret ediyor. Nasıl insandaki kalbin, ruhun, vicdan ve latifelerin gıdası ve keyif aldığı şeyler; ibadet ve zikirlerdir, nefis ve hevanın da kendine münasip bir takım gıda ve keyif aldığı şeyler vardır ki bunlar; dünyanın helal ve meşru eğlence ve lezzetleridir.

Radyo ve televizyonda beş programdan dört tanesi kalp ve ruha hitap ediyorsa, bu beşten birisi de nefis ve hevaya hitap etmelidir. Bunlar da helal musiki olur, helal ve eğlenceli yarışmalar olur, helal oyun ve marşlar olur vesaire.

- İstisnası var mı bu durumun?

Üstad'ın beşte bir tabiri, onda ikiye tekabül ediyor. Yani; televizyon ve radyo gibi vasıtalarda, on programdan sekiz tanesi, insanın kalbin, ruhun, vicdanın ve latif hissiyatların hissesi olan iman ve İslam hakikatlerine ayrılmalı, geri kalan kısmı ise nefis ve hevanın hakkına verilmelidir diyor. Orantı olarak bakıldığında, Üstad'ın tespiti gayet adil ve münasip bir tespittir. Lakin günümüz insanları Televole ve Magazin kültürüne pek bir alıştığı için, **Üstad'ın tespiti ağır ve mübalağa gibi geliyor**. Ama bu nesil böyle kalmayıp, günah ve gafletlerden silkineceği için, ileride Üstad'ın tespitinin kafi olduğu anlaşılacaktır.

İnsan mahiyetindeki nefis ve hevanın oranı; sair kalp, ruh, vicdan ve latifeler gibi hissiyatların oranı yanında azınlıkta kalıyor. Ama hâlihazırda azınlık çoğunluğa tahakküm ediyor. Yani nefis ve heva kalp, ruh, vicdan ve latifeler gibi hissiyatların üstünde müstebit bir zorba gibi hükmediyor. Elbette böyle bir durumun aksi ve tersi de bir gün vuku bulacaktır.

- Burada geçen, havanın sırrı hikmetine münafi olmak, ne demektir?

İlgili cümlenin başında havanın yaratılış hikmetleri anlatılmaktadır. **Şöyle ki;**

Hava unsurunun yüksek ve ehemmiyetli bir vazifesi "**Güzel sözler Ona yükselir.**" (*Fâtır, 35/10*) âyetinin sırrıyla, güzel ve mânidar ve imanî ve hakikatli kelimelerin kalem-i kaderin istinsahıyla ve izn-i İlâhî ile intişar etmesiyle, bütün küre-i havadaki melâike ve ruhanîlere işittirmek ve Arş-ı Âzam tarafına sevk etmek için, kudret-i İlâhî kaleminin mütebeddil bir sayfası olmaktır.

Havanın sırr-ı hikmeti bu. Ancak insan, tabiatı icabı olarak hevesata muhtaçtır. İşte

insanın bu tabiatının muktezası olarak havanın hikmetine muhalif olsa da belli bir ölçüde müsaade edilmiştir. **Neye müsaade edilmiştir; havanın sesi nakletme hikmetini, hevesatı için kullanmaya.**

Ölçü ise, Üstadımız; 1/5 olarak ifade etmektedir. Bir radyo veya televizyon, dört saat, hakikati ve hikmeti anlatacak, daha sonra ise insanı sefahete sevk etmeyen, kısacası meşru olan müziği ve eğlenceli şeyleri de dinletecektir.

- Bunu kendimize tam olarak nasıl uyarlayabiliriz?

Çoğa çok, aza az; önemliye önemli, önemsiz de önemsiz kadar vakit ayırmak, hayatın bir prensibi olmak gerekir. Ama maalesef, ekser insanlarda bu aksinedir, yani aza çok çoğa az, önemliye önemsiz önemsiz de önemli vakit ayırıyoruz.

Ahiret hayatı ebedi olduğu için, vaktimizin önemli ve çok kısmını ona ayırmamız gerekir; dünya hayatı ise kısa ve fani olduğu için de ona önemsiz ve az bir vakit ayırmamız gerekir. Lakin nefis ve şeytan bunu tersine çevirmiş, vaktimizin önemli ve çok kısmını önemsiz ve az olan dünya hayatına sarf ettiriyor. Bu cümlede vurgulanmak istenen husus bu noktadır.

Hayatımızın içinde her bir unsuru ayrı değerlendirip, hepsini dünyaya göre değil ahirete göre endekslememiz gerekir. Kazandığımız paranın beşte dördünü hayırda beşte birini meşru heveslerde; izlediğimiz televizyon, internet gibi şeylerin beşte dördünü hayırda beşte birisini de meşru heveslerde; gücümüz ve enerjimizin beşte dördünü hayırda beşte birisini meşru heveslerde; **ömrümüzün beşte dördünü ukba, beşte birisini meşru heveslerde harcamalıyız...** Böylece her alanda bir sınıflandırma yapabiliriz.

- Üstad'ın da keyifli hevesat yaptığı oluyor muydu; yoksa o mertebede uyku, yemek, keyifli hevesat gibi ihtiyaçlar, en cüziye mi iner?

Bu soruya şu vecize ile işaret edelim; **“Ebrarın hasenatı, Mukarribinin seyyiatı gibidir.”** yani makamı avam olan salih insanların yaptığı iyilik ve ibadetler, büyük zatların yanında gaflet ve günah gibidirler. Bizce mübah ve normal olan hal ve durumlar, büyük zatlar için gaflet ve huzuru taciz eden haller olarak değerlendirilmiştir.

Bu sebeple Üstad'ı kendimiz ile kıyaslamamız doğru olmaz. Onların aleminde uyku ve dünyevi ihtiyaçlar çok incelik latifleşmişler, bizim gibi bağımlı değiller. Zevahiri kurtarmak nevinden, bizimle beraber yer içerler.

Diğer bir husus; Üstad Hazretleri bize nefis ile mücadele etmenin usulünü ders veriyor, bize rehberlik yapıyor. Bu noktadan, bazen bizdeki halleri kendinde mecazi olarak zikredebilir.